

Jeesus Kristus on minun Herrani ja Jumalani

Erkki Kuisma

Copyright © 1969 - 2011 Erkki Kuisma

Kaikki kunnia Jumalalle!

Julkaistu 22.07.2011.

Sisällys

Jeesus tuli elämääni	4
Usko Jumalan olemassaoloon.....	4
Uskonnollinen nuoruus.....	4
Raamattua lukemalla uskoon.....	5
Jeesus aloitti työnsä minussa.....	6
Ensimmäisiä kokemuksiani Jeesuksen seurassa	7
Seurakunta kadoksissa.....	7
Armeijassa.....	9
Johdatus uskovien yhteyteen.....	11
Jeesuksen ilmestys.....	12
Elämäntie -73.....	13
Kaste Hengessä.....	14
Kaste Vedessä.....	14
Hän on niin ihmeellinen	16
Hän on ihmeellinen Jumala.....	16
Hän on ihmeellinen ihminen.....	17

Jeesus tuli elämäni

Elämän tarkoituksettomuus ajoi minut murrosiässä etsimään totuutta. Halusin saada yhteyden elävään Jumalaan. Kuulin sisimmässäni äänen: "Jos et saa suoraan yhteyttä Jumalaan, niin onhan Jeesus välimiehenä Jumalan ja ihmisen välillä." Tämän kommentin seurauksena ostin oman Raamatun ja aloin lukea Uutta Testamenttia päästäkseni selvyteen miten Jeesuksen kautta pääsee Jumalan yhteyteen.

Usko Jumalan olemassaoloon

Lapsesta asti uskoin Jumalan olemassaoloon itsestään selvytenä. Kotonani kukaan ei puhunut minulle Jumalasta eikä Jeesuksesta. Silti rukoilin muodollisen iltarukouksen melkein joka ilta. Siihen oli varmaankin mummoni vaikuttanut. Alta kouluikäisenä hänen kaksi kertomustaan tekivät minuun syvän vaikutuksen.

Hän kertoi äidistään, jota hän piti tosi uskovaisena. Kun tämä kuoli, niin kaksi henkilöä oli hänen vuoteensa vieressä ja kuuli kuolinhetkellä taivaallista musiikkia ja laulua. He molemmat luulivat, että toinen ei kuule, mutta kun he jälkeempäin keskustelivat, niin he totesivat molempien kuulleen saman. Talo oli metsän keskellä eikä siihen aikaan talossa ollut edes radiota.

Toinen kertomus oli kolmesta miehestä, jotka menivät ukonilmalla latoon suojaan. Kaksi heistä alkoivat pilkata Jumalaa, mutta kolmas varoitti heitä eikä yhtynyt heidän puheisiinsa. Salama iski latoon ja kaksi pilkkaajaa kuolivat, mutta tuo Jumalaa kunnioittava pelastui.

Uskonnollinen nuoruus

Olin jotenkin ylpeä siitä, että kunnioitin Jumalaa tunnustamalla hänen olemassaolonsa. Murrosiän himojen saartaessa kuitenkin ahdistuin omasta ja maailman pahuudesta. Hokiessani iltarukoustani mieleeni tuli ajatus siitä, että voisiko Jumala myös oikeasti puhua minulle. Minä vain puhun ja puhun, edes odottamatta vastausta. Yritin rukoilla hartaammin, mutta hiljaisuus oli syvä.

Kerran taas tuskailin sitä, että enhän minä oikeastaan ollenkaan tunne Jumalaa, jonka olemassaoloon väitän uskovani. Silloin kuulinkin sisimmässäni kommentin: "Jos et saa suoraan yhteyttä

Jumalaan, niin onhan Jeesus välimiehenä Jumalan ja ihmisen välillä." En silloin tietänyt, että lause oli melkein suoraan Raamatusta (1Tim.2:5). Innostuin siinä määrin kokemuksestani, että menin kirjakauppaan ja ostin oman Raamatun. Päätin ottaa selvää Jeesuksesta. Ostin myös vihkon, johon päätin laittaa muistiin päätelmäni Hänestä.

Raamattua lukemalla uskoon

Kun luin Raamattua, niin minuun teki erityisen vaikutuksen kohdat, joissa Taivaasta kuului ääni, joka sanoi Jeesuksesta: "Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt. Kuulkaa Häntä!" Päätin tästä, että Jumala tykkää sellaisista ihmisistä kuin Jeesus on. Ajattelin, että Jumala ei hyväksy minua, jos en ole yhtä hyvä kuin Jeesus. Aloin tarkata millainen Hän sitten on. Vertasin koko ajan Häntä itseeni. Mitä enemmän luin, sitä murheellisemmaksi tulin. Hän oli epätsekäs ja nöyrä. Minä olin ylpeä ja itseks. Minulle tuli selväksi se, ettei Jumala ole mielistynyt minuun.

Sitten minuun teki vaikutuksen Jeesuksen sanat. "Joka löytää elämänsä, kadottaa sen. Mutta joka kadottaa elämänsä minun ja evankeliumin tähden, löytää sen." Ymmärsin tämän tarkoittavan, että Jeesuksen seurassa kannattaa pysyä, vaikka se näyttäisi vievän ahdistuksiin ja jopa kuolemaan. Sitten pysähdyin lukemisessani Jeesuksen kuolemaan ristillä. En ymmärtänyt miksi tämän Jeesuksen, johon Jumala oli mielistynyt, piti kuolla niin häpeällisellä tavalla.

Päästyäni Roomalaiskirjeen kohdalle, minulle selvisi, että Hän kuoli minun syntieni sovittamiseksi. Tajusin, että kun uskon Jeesukseen, niin Isä Jumala sanoo minustakin: "Tämä Erkki on minun rakas poikani, johon minä olen mielistynyt - Jeesuksen tähden."

Koin tämän vakuuttavasti, ja sydämeni lämpeni Jeesukselle niin, että tein Hänen kanssaan liiton sinä päivänä. Joku käsittämätön onnen tunne sisimmässäni vakuutti minulle, että Jumala nyt hyväksyy minut rakkaanaan. Olin tuolloin noin 18 vuotias. Enkä tuntenut ketään uskovaista, enkä tuntenut mitään muuta kristillisyyttä kuin virallisen luterilaisuuden. En edes tuntenut käsitettä "tulla uskoon", vaikka se olikin tapahtunut minulle. Neljä

evankelistaa Matteus, Markus, Luukas ja Johannes johdattivat minut vastaanottamaan Jeesuksen omana Vapahtajanani.

Jeesus aloitti työnsä minussa

Mitä minusta on tullut? En ole valmis, en ole tullut täydelliseksi. Varsinainen pelastus on vielä edessäpäin. Jeesuksen työ minussa on vielä kesken. Evankeliumin totuuden vastaanottaminen oli ensimmäinen kokemus. Se antoi Jeesuksen tuntemisen ja rauhan Jumalan kanssa. Hän kutsui minua ja minä sain armon vastata Hänelle myöntävästi jo nuoruudessani. Miten mielenkiintoista onkaan olla Jeesuksen opissa matkalla kohti Jumalan iankaikkista kuningaskuntaa!

Ensimmäisiä kokemuksiani Jeesuksen seurassa

Koska tulin uskoon lukemalla kotonani Raamattua, minulla ei alussa ollut yhteyttä uskoviin. Ihmettelin missä toiset Jeesuksen omat ovat.

Seurakunta kadoksissa

Kerroin parhaalle ystävälleni Ristolle, että uskoin Jeesukseen. Hän vastusti kovasti uskoani ja esitti tukalia kommentteja. Avasin rohkeasti suuni sanoakseni jotain Jumalan puolesta ja huomasin kuuntelevani itsekin hämmästyneenä vastauksiani. Oli rohkaisevaa kokea, etten ole yksinäni, vaan Jeesus on kanssani.

Kun tulin uskoon 1969 olin lukion toisella luokalla. Tunnustin uskoni suomenkielen opettajalle kirjoittamissani aineissa. Antaessaan aiheet, joista pitää kirjoittaa, hän aina antoi myös jonkun uskonnollisen aiheen. Minulla on tallessa 1970 kirjoittamani aine aiheesta "Tarvitaanko Jumalaa?". Siinä kirjoitin mm. seuraavasti.

"Monet ihmiset myös uskovat Jumalaan, koska he tarvitsevat itselleen Herran, joka on heitä itseään vahvempi. Onko heidän Jumalansa kuitenkin oikea, todellinen Jumala? Sitä heidän jokaisen kannattaa tutkia Jumalan ilmoitusten valossa. Mikä ilmoitus on oikea? Eikö sen todellisen historiallisen henkilön ilmoitus, joka ei ota itselleen mitään kunniaa? Onhan itsensä kaikkivaltiaaksi korottaminen juuri se syy, joka estää ihmistä yleensäkin uskomasta Jumalaan. Jos jostakin henkilöstä siitä huolimatta, että hän ei ota kunniaa itselleen vaan antaa sen Jumalalle, säteilee jumalallinen voima, jolla havaitaan olevan elämää virvoittava vaikutus, voidaan hänen ilmoitustaan pitää oikeana. Jeesus Kristus on mielestäni tällainen henkilö. Minä uskon Häneen, koska tarvitsen Häntä. Minä tarvitsen Häntä, koska Hän voi antaa syntini anteeksi."

Samalla luokalla oli Olli, jota pidin aitona kristittynä. Hänelle kerroin uskostani ja hän pyysi minua Keski-Lahden luterilaisen seurakunnan nuorten iltoihin, joissa hän itse kävi. Kerran kävinkin

siellä. En mennyt toiste, koska minusta tuntui, että ne tilaisuudet eivät olleet minua varten.

Aloin lukea Raamattua vertaillen luterilaista kirkkoa siihen, mitä seurakunnasta sanotaan Raamatussa. Tämä olikin ensimmäinen vakava uskonkoetus. Kauhistuini sitä miten kaukana kirkko on Raamatun seurakunnasta. Ajattelin, että onko Raamattu ollenkaan totta, jos sen kuvaamaa seurakuntaa ei ole olemassa.

Siihen aikaan näin monena yönä samanlaisen unen. Näin ison kirkkorakennuksen, jonka torni näytti pelottavan korkealta. Koko rakennus oli massiivinen kuin suuri hirviö. Sitten näin kirkon ovella ihmisen viittoilemassa minua tulemaan sisälle. Pakenin peloissani pois.

Tämä uni toistui hiukan erilaisena monena yönä. Viimein näin unen, jossa itkin yksinään metsässä, ettei ollut seurakuntaa. Itkiessäni kuulin iloisen keskustelun ääntä, joka lähestyi minua. Kun nostin katseeni näin ihmisten tulevan luokseni ja koin, että he keskenään puhelivat iloisesti, koska rakastivat Jeesusta.

Ihmettelin, että mistä he tulivat. Kauempana näin matalan rakennuksen, jonka seinät olivat ikään kuin läpinäkyvää lasia hohtaen kellertävää valoa. Näin seinien läpi sen sisällä ihmisiä, joiden ymmärsin olevan uskovia. Tämän jälkeen en enää nähnyt noita unia. Silloin en ymmärtänyt näiden unien merkitystä. Nyt kuitenkin ymmärrän, miten ne enteilivät sitä, mitä tulisin kokemaan seurakunnasta myöhempinä vuosina.

Uskoontulostani vierähti yli kaksi vuotta ennen kuin aloin käydä uskovien kokouksissa. En silti ollut vailla opetusta, vaan noina vuosina Pyhä Henki opetti minulle Jeesuksen seuraamisesta sen, mitä käytännön elämässä tarvitaan.

Mitä Jeesuksen kanssa eläminen merkitsee käytännössä? Siinä oli paljon kysyttävää. Koin, että Raamatusta nousi periaate, että minun ei pidä tehdä sitä, mitä en voisi uskoa Jeesuksenkaan tekevän. Minun ei tarvitse tehdä syntiä, vaan saan tehdä Jumalan tahdon mukaan. Niin kauan kuin tahdon kaikessa seurata Jeesusta, voin olla hyvällä omallatunnolla, vaikka joskus lankeaisinkin syntiin. Se, joka tahtoo tehdä syntiä, ei tunne Jumalaa.

Armeijassa

Kohta uskoontuloni jälkeen edessäni olivat kutsunnat armeijaan. Jeesus käski rakastaa, eikä tappaa vihollistaan. Ymmärsin, että Hän tahtoo minun kieltäytyvän aseesta. Minua kuitenkin pelotti ottaa sellaista askelta. Lähdin kirjoja lukemalla etsimään pelolleni oikeutusta.

Olin siihen aikaan vanhempieni perintönä Keski-Lahden luterilaisen seurakunnan jäsen. Luin kirjan, jossa oli kirkon virallinen selitys siitä, miksi kristityn pitäisi aseellisesti puolustaa maataan. Kirjan oli tehnyt komitea, jonka puheenjohtajana oli ollut silloinen Keski-Lahden kirkkoherra, Pertti Ranta. Tuohon kirjaan vedoten päätin mennä armeijaan. Sattui vielä jopa niin, että minun kutsuntani olivat saman seurakunnan tiloissa ja vieläpä kyseinen kirkkoherra puhui siellä. Koska Jumala myös käskää tottelemaan hengellisiä johtajia, niin sen sanan tähden minä päätin yrittää olla sotilas Jumalan kunniaksi. Näin kuitenkin tottelin enemmän ihmistä kuin Jumalaa, mikä oli tuhota minut.

Palvelukseni Vekaranjärven tappajakoulussa (lokakuusta 1971 syyskuuhun 1972) oli minulle suuri järkytys. En ollut koskaan ennen tuntenut mitään niin suurta pahuuden läsnäoloa. En ollut osannut edes kuvitella, että jotain sellaista voisi olla olemassa. Omatuntoni todisti minulle, että olin rikkonut liittoni Jeesuksen kanssa. Minulla ei kuitenkaan ollut voimaa tunnustaa uskoani ja pyytää pääsyä pois asepalveluksesta.

Alokasajan loputtua minut määrättiin reservialiupseerikouluun Kouvolaan. Siellä olin hämmästynyt, kun minusta tehtiin ensimmäisenä koulun oppilasvääpeli. Tuntui oudolta, kun sain komentaa 220 miestä ja he marssivat käskystäni. Silti Jeesuksen puhtaus ja kirkkaus olivat usein mielessäni. Häpesin itseäni ja tunsin olevani suuri pelkuri, kun en uskaltanut seurata Jeesusta.

Kun oppilasvääpelin toimeni loppui, päätin ilmoittautua iltahartauden pitäjäksi. Ajattelin siinä tunnustaa uskoni Jeesukseen, vaikka minulla olikin huono omatunto. Oltuani oppilasvääpelinä olin tottunut olemaan miesjoukon edessä, mikä varmaan antoi minulle rohkeutta astua heidän eteensä myös pitämään hartauspuhetta.

Pitämäni hartaus oli shokki monille, mikä kävi ilmi hartauden jälkeen tuvassa syntyneestä keskustelusta. Vaikka koin suurta helpotusta, kun sain tunnustettua heille uskoni Jeesukseen, niin toisaalta omatuntoni todisti minulle, että olen teeskentelijä. Sisäinen ristiriita kärjistyi kärjistymistään. Kieltäydyin menemästä RUK:hon ja palasin korpraalina Vekaranjärvelle kouluttamaan alokkaita.

Opettaessani muille tappamista tunsin kadottavani kaiken toivoni. Tunsin olevani luopio. Mietin sitä, että olenko niin kuin Pietari, joka Jeesuksen kiellettyään murtui vai olenko niin kuin Juudas, jonka sydän kovettui kovettumistaan.

Ikävöidessäni takaisin Jeesuksen yhteyteen hermoni romahtivat. Eräänä yönä, kun olimme harjoittelemassa metsässä, päätin lähteä pois. "Minä lähden pois!" Laitoin teltan ulkopuolelle aseeni ja varusteeni ja niiden päälle korpraalin natsani ja lähdin kävelemään öiseen metsään ilman muuta päämäärää kuin päästä Jeesuksen luo.

Lopulta menin kotiini, Lahteen. Menin sotaveteraani isäni luo hänen työpaikalleen, koska eihän minulla ollut kodin avainta. Yrittäessäni puhua hänelle en voinut puhua, vaan purskahdin itkuun. Hän vei minut sotilassairaalaan. Psykiatri ei suostunut keskustelemaan huonosta omastatunnostani, vaan sanoi, että hän kirjoittaa paperin, ettei minua rangaista ja kehotti minua menemään takaisin Vekaranjärvelle.

Tuona aikana rakastuin erääseen tyttöön. Hän oli sairaanhoitajana siinä sotilassairaalassa, jossa olin ollut. Tosiasiassa etsin hänestä vain lohdutusta tuskaani, joka kuitenkin tuli vain pahemmaksi, kun tuli selväksi, ettei hän ollut kiinnostunut minusta.

Edellisenä iltana ennen sitä päivää kun minun piti palata Veranjärvelle istuin puiston penkillä syvästi ahdistuneena. Halusin pysäyttää ajan, koska en halunnut kohdata huomista päivää. Sitä ajattellessani löin rannekelloni rikki kivellä. Ajattelin tekeväni itsemurhan. Sillä hetkellä minusta tuntui kuin Jumala olisi katsonut minua taivaastaan. Tajusin, että enhän minä voi paeta Jumalaa mihinkään. Rauhoituin ja ajattelin, että ehkä minulla on vielä toivoa.

Tultuani yksikköni kerroin komppanian päällikölle, että lähdin pois, koska en kestänyt huonoa omaatuntoa. Hän sanoi minulle:

"Kun olin nuori, niin minullakin oli periaatteita. Kun huomasin, etten voi pitää niitä, niin luovuin niistä." Minä en halunnut luopua, mutta olin voimaton seuraamaan Jeesusta.

Minut siirrettiin esikuntakomppaniaan, jossa kävin palvelukseni loppuun suuren ahdistuksen vallassa. Ajattelin, että Jumala oli hylännyt minut. Onnistuin olemaan monta viikkoa kuittaamatta itselleni asetta. Kun päällikkö sen huomasi, hän käski minua noutamaan asean. En kuitenkaan tehnyt sillä käytännössä mitään. Minusta tehtiin ampumaradan hoitaja.

Eräänä päivänä ahdistukseni kasvoi niin suureksi, että menin komppanian päällikön puheille ja sanoin, että kieltäydyn jatkamasta tätä palvelusta. Hän lähetti minut oikeusupseerin puheille. Odotin, että hän laittaisi minut vankilaan. Kuultuaan siitä, että olin ollut psykiatrin hoidossa Lahdessa, hän lähetti minut Kouvolan sotilassairaalaan. Siellä minua vain makoitettiin sängyssä ja kerran eräs kirurgi jutteli kanssani minun suonikohjuistani ja samalla ahdistuksestani. Hän sanoi, ettei uskalla leikata suoniani, koska pelkää että ahdistuksen tähden en heräisi nukutuksesta.

Palasin sairaalasta takaisin Vekaranjärvelle ja palvelin loppuajan ilman pahempaa ahdistusta. Minut jopa ylennettiin alikersantiksi. Olin lomalla, kun aseet piti luovuttaa, eikä minun tarvinnut koskea siihen edes silloin. Kaverit kertoivat minulle: "Aseesi piippu oli ollut pahasti ruosteessa, mutta sinun ei tarvitse maksaa siitä."

Johdatus uskovien yhteyteen

Päästyäni siviiliin 09.09.1972 muutin heti Turkuun opiskelemaan. Silloin rukoilin Jeesusta ja sanoin Hänelle, että minun syntini on ollut siinä, etten ole rakastanut Häntä. Silloin kuulin Hänen sanovan minulle: "Vaikka sinä et ole rakastanut minua, niin katso minä kuitenkin olen rakastanut sinua ja sovittanut sinun syntisi." Hänen asenteensa mursi sydämeni ja sain itkeä kuin Pietari sitä, että olin teoillani kieltänyt Hänet.

Jeesuksen armo rohkaisi minua niin, että päätin ottaa yhteyttä uskoviin. Sanoin Jeesukselle: Minä en nyt valitse mihin seuroihin menen, vaan sinun tähtesi menen ensimmäiseen hengelliseen tilaisuuteen, jonka lehdestä löydän. Se oli Evankelisluterilaisen Ylioppilaslähetyksen raamattuilta. Siinä tilaisuudessa ei ollut läsnä

ketään muuta kuin illan vetäjä ja minä. Myöhemmin tutustuin niissä tilaisuuksissa Ilkkaan.

Kerran kun seisoimme Ilkan kanssa Aura-sillan kupeessa ja keskustelimme, niin ohitsemme käveli Pauli, jonka tunsin veljeni ystävänä. Kun keskustelimme hänen kanssaan, niin kävi ilmi, että hän oli hiljattain tullut kotonaan uskoon. Hän oli juuri vähän aikaisemmin kadulla rukoillut Jeesusta osoittamaan hänelle missä on toisia Jeesuksen omia.

Ilkan ja Paulin kanssa kävin hengellisissä kokouksissa monissa paikoissa. Kokoonnuimme usein myös kolmistaan ja rukoilimme ja keskustelimme Raamatun sanasta.

Olin edelleen levoton yksipuolisen rakastumiseni tähden ja sisimpäni oli haavoitettu tappajakoulussa kokemastani ahdistuksesta. Kaipasin Jeesuksen vastaanotolle parannettavaksi. Vaikka olin saanut uskovia ystäviä, niin he eivät voineet antaa minulle sitä, mitä kaipasin.

Jeesuksen ilmestys

Oli tammikuu 1973. Yli kaksi viikkoa nukutin itseni rukoilemalla vain, Jeesus, Jeesus... Ensimmäiseksi kun heräsin aamulla, huusin Jeesusta ja viimeiseksi illalla nukutin itseni samaan rukoukseen. Opiskelin Turun Yliopistossa. Eräänä päivänä kun tulin luennolta asunnolleni, lankesin polvilleni sängyn ääreen. Silloin Hän oli siinä.

Tunsin Hänen voimansa ja läsnäolonsa ja näin Hänestä ilmestyksen ristiinnaulittuna. Oikeastaan terävästi näin vain Hänen silmänsä, jotka rakastavina ja tuskasta särkyneinä katsoivat minuun. Hän sanoi minulle: "Sinä kärsit nyt tuskaa omien syntiesi tähden, mutta katso kuinka paljon enemmän minä olen kärsinyt niiden tähden." Kaikki ahdistukseni oli hetkessä poissa. Vaikken nähnyt enää mitään, niin tunsin, että sama Jeesus, joka kerran oli ollut ristillä tähteni, on nyt siinä. Ojensin käteni Häntä kohden ja Hän sanoi minulle: "Sinä olet minun, iankaikkisesti."

Tämä kokemus järisytti sieluni perustuksiaan myöten. Se oli paljon voimakkaampi kokemus kuin se, mitä koin kun tulin uskoon. Tämän kokemuksen jälkeen, en enää tuntenut epätoivoista kaipausta rakastamani tytön luo. Hänkin pääsi rauhaan minusta. Olin niin

onnellinen Jeesukseni kanssa. Jeesuksen läsnäolo antoi minulle suuremman onnen kuin naisen läsnäolo, johon olin rakastunut.

Myös armeijakokemusteni aikaan saama ahdistus katosi. Silloin ymmärsin miksi minulla ei ollut ollut voimaa seurata Jeesusta aseasiassa. Koska olin kokenut vain heikosti Jumalan rakkauden, minkä Hän on osoittanut meille ristillä, olin voimaton seuraamaan Jeesusta.

Kohta tämän jälkeen joku uskovainen antoi minulle Watchman Neen kirjan "Elämän rikkaus Kristuksessa". Silloin muistin kuinka ensimmäinen tuntemani uskovainen, Olli oli kerran puhunut minulle Neestä. Se on ensimmäinen hengellinen kirja, jonka olen lukenut. Luettuani kirjan koin sen Jumalan johdatukseksi, koska se teki niin hyvää minun uskolleni.

Elämäntie -73

En tyytynyt käymään vain Ylioppilaslähetyksen tilaisuuksissa, vaan menin Kansan Raamattuseuran opiskelijatyön järjestämiin tilaisuuksiin. Niiden yhteydessä myös mentiin todistamaan Jeesuksesta opiskelijoille. Lähestyimme heitä tekemällä uskonnollisuustutkimusta. Menin mukaan työhön, koska olin intoa täynnä puhumaan Jeesuksesta. Kävin myös heidän järjestämänsä henkilökohtaisen evankelioimisen kurssin.

Keväällä 1973 Turussa oli Kansan Raamattuseuran yhdessä luterilaisten seurakuntien kanssa järjestämä Elämäntie -73 tapahtuma. Amerikkalainen Bill Yoder oli kokoussarjan pääpuhujana. Kampanjaan kuului myös kotilähetystystä, ja minä osallistuin siihen työhön. Me menimme ovelta ovelle ja keskustelimme Jeesuksesta. Tätä työtä varten oli koulutusilaisuuksia. Niissä tilaisuuksissa näin ensimmäisen kerran tulevan vaimoni. Hän toimi Bill Yoderin tulkkina.

Siihen aikaan sain tutustua moniin Jeesuksen omiin, jotka toimivat eri kristillisissä yhdistyksissä. Silloin opin tunnistamaan Jeesuksen seurakuntalaiset siitä, että he ilmaisivat rakkautensa Jeesukseen. Silloin myös opin väheksymään sitä, minkä kristillisen organisaation jäseniä he ovat.

Siihen aikaan sain kokea ensimmäisen kerran myös sitä, että monet haluavat tunnistaa seurakuntalaiset siitä, että he rakastavat samaa organisaatioita. Ylioppilaslähetyksen pastori ei pitänyt siitä, että en sitoutunut hänen järjestöönsä. Hän sanoi minulle: "Älä häpeä hengellistä kotiasi!" Olin hämilläni moisesta. Kotihan on siellä, missä on meille rakkaat ihmiset. Minä olin kotonani kaikkien luona, jotka vain toivat esille rakkautensa Jeesukseen.

Kaste Hengessä

Ilkka puhui kielillä ja hänen esimerkinsä innoitti minua tavoittelemaan armolahjoja. Olin juuri kohdannut Jeesuksen, mutta janosin Häntä lisää. Niinpä rukoilin Häntä kastamaan minut Pyhällä Hengellä lupauksensa mukaisesti. Aloin uskossa kiittää Jeesusta, että Hän antaisi minulle Hengen kasteen, koska eihän Hän milloinkaan petä lupastaan. Mitään ei tuntunut tapahtuvan, mutta tunsin, että Hän on minua lähellä.

Erään kerran, kun olin puhunut sydämeni tyhjäksi Jeesukselle ja sanoin lopuksi: "Sitten minulla on vielä se Pyhän Hengen kaste saamatta." Ja silloin se tapahtui. Rukoukseni jatkui kielillä puhuen. Olin taaskin yksin kotonani. Olihan minun puolestani rukoiltu kokouksissa, mutta näytti siltä, että Jumala edelleen kohtaa minua yksinäisyydessä. Tämän kokemuksen jälkeen Raamatun sana alkoi aueta minulle ennen kokemattomalla tavalla.

Kaste Vedessä

Menin naimisiin 18.8.1973. Vaimoni sanoi minulle sinä syksynä, että hän on nähnyt Jumalan tahdoksi mennä kasteelle. Tunsin oudon vihan aallon käyvän ylitseni. Mikä se oli? Taisi olla osallisuus luterilaisuuden henkeen. Olin hiljaa ja tutkin asenteitani. Ihmettelin, miksi vihastuin.

Aloin tutkia Raamatusta vesikastetta. Pohdiskelin asiaa ja rukoilin. Sitten Jeesus muistutti minua armeija-kokemuksistani ja syystä, miksi olin ollut Jumalalle tottelematon. Itseensä luottava kieltää Mestarinsa ja tarttuu miekkaan, kuten kävi Pietarille. Kasteessa tunnustan Jumalalle, etten luota itseeni, vaan Häneen. Kun vihkiydyn yhtäläiseen kuolemaan Jeesuksen kanssa luotan siihen, että Jumala, joka herätti Jeesuksen kuolleista, on antava minullekin kyvyn ja voiman elää Jumalan tahdon mukaan.

Olin yhdessä vaimoni kanssa kasteella Turun Baptistiseurakunnassa marraskuussa 1973. Silloin myös erosimme luterilaisen kirkon jäsenyydestä. Meidät kastettiin ilman, että meitä olisi samalla vaadittu liittymään Turun Baptistiseurakunnan jäseniksi. Siten meidät kastettiin Jeesukseen Kristukseen, eikä baptisteiksi. Vähän myöhemmin me vapaaehtoisesti liityimme tähän kristilliseen yhdyskuntaan, jonka jäsenyydestä erosimme vuonna 1979.

Hän on niin ihmeellinen

Tässä on tiivistetysti kerrottuna se millainen on Raamatun Jumala ja Jeesus Kristus. Tämän esittelyn kaikki lauseet ovat sisältönsä puolesta suoraan Raamatusta. Vain ilmaisutapa on muutettu.

Hän on ihmeellinen Jumala

Hän on ainoa Jumala. Hän on yksi, ehyt, aito ja ristiriidaton. Hän on hyvä. Hän on iankaikkinen ja muuttumaton. Hän ei ole mitään luomakuntaa. Hän on luonut kaikki, mitä on ajassa ja iankaikkisuudessa.

Hän on Henki, ajatuksiltaan rikas. Hän on Sana, järjestyksessä täydellinen ja uskossa voimallinen. Hän on kätevä Luoja, mestari teoissaan. Hän on ihmiselle laupias ja armahtavainen Jumala, pitkämielinen ja suuri armossa ja uskollisuudessa.

Hän pysyy armollisena tuhansille ja antaa anteeksi pahat teot, rikokset ja synnit, mutta ei kuitenkaan jätä rankaisematta, vaan hankkii heille sovituksen. Hän ei suvaitse pahaa, vaan vihaa sitä tulisesti. Pahat tekomme ovat sytyttäneet Hänen vihansa tulen. Tulivirta on vuotanut Hänestä ulos synnyttäen ikuisen tulijärven.

Hän antaa isien pahojen tekojen kohdata heidän lapsiaan ja lasten lapsiaan kolmanteen ja neljänteen polveen. Kuitenkin Hän henkilöön katsomatta tuomitsee kaikki ihmiset heidän omien tekojensa mukaan. Hän ei peru puheitaan, vaan täyttää kaikki lupauksensa, olkoot siunauksen tai tuomion lupauksia.

Hän rakasti maailmaa alentumalla ihmiseksi Jeesuksessa Kristuksessa. Hän on totuus. Hän on rakkaus. Hän on elämä.

Hän osoitti rakkautensa ihmistä kohtaan siinä, että pani syyttömän Jeesuksen päälle syntisille kuuluvan rangaistuksen hankkien näin sovituksen koko maailmalle. Hän herätti Jeesuksen kuolleista ja antaa ylösnousemuksen koko luomakunnalle.

Hän on sovituksen ja pelastuksen Jumala. Hän pelastaa sen, joka uskoo Jeesukseen. Hän puhdistaa synnistä taivaat ja maan. Hän luo

uudeksi kaiken. Hänestä vuotaa elämän virta, joka parantaa ja tekee eläviksi sovitettut.

Hänen tykönään on Taivas. Jotka Häntä vihaavat, rakastavat kuolemaa. Jotka Häntä rakastavat, vihaavat pahaa. Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Jumala, Kaikkivaltias, joka oli ja joka on ja joka tuleva on. Ylistetty olkoon Hänen nimensä!

Hän on ihmeellinen ihminen

Kuka on niin kuin Hän? Hän ei koskaan vihastu veljeensä. Hän ei halveksi ketään. Hän ei koskaan himoitse toisen omaa eikä katso naista himoiten. Hän ei koskaan vannoo eikä juhlallisesti vakuuttele, vaan Hänen puheensa on aina joko "on" tahi "ei". Valhetta ei Hänestä löydy. Kaikki Hänen sanansa ovat todet.

Hän ei kosta pahaa pahalla, puhumattakaan siitä, että Hän kostaisi hyvän pahalla. Jos joku lyö Häntä oikealle poskelle, kääntää Hän lyötäväksi toisenkin poskensa. Jos joku tahtoo käydä oikeutta Hänen kanssaan ottaakseen Hänen tavaraansa, antaa Hän tälle lahjaksi vielä kalliimman tavaran kuin mistä oikeutta käydään.

Jos joku Häneltä anoo, niin Hän antaa sen minkä voi. Hän ei käännä selkäänsä sille, joka Häneltä lainaa pyytää. Annettuaan Hän ei toivo saavansa mitään takaisin. Hän on hyvä kiittämättömille ja pahoille.

Hän rakastaa vihollisiaan ja tekee hyvää niille, jotka Häntä vihaavat. Hän siunaa niitä, jotka Häntä kiroavat ja rukoilee niiden edestä, jotka Häntä parjaavat. Hän on armahtavainen ja laupias. Hän ei puhu tuomitsevasti väärintekijöille, vaan ojentaa heitä sävyisästi.

Hän on pitkämielinen. Hän on lempeä. Hän ei kadehdi. Hän ei kerskaile eikä pöyhkeile. Hän ei käyttäydy sopimattomasti. Hän ei etsi omaansa. Hän ei katkeroidu eikä muistele kärsimäänsä pahaa. Hän ei iloitse vääryydestä, vaan iloitsee yhdessä totuuden kanssa. Hän hallitsee kaikki tilanteet. Hän uskoo koko totuuden. Hän ei menetä toivoaan pimeimmälläkään hetkellä. Hän kärsii kaiken valittamatta. Vaikka kaikki hyvyys maailmasta katoaisi, niin Hän ei katoa. Tämä mies on Jeesus Kristus.

Elämän tarkoituksettomuus ajoi minut murrosiässä etsimään totuutta. Halusin saada yhteyden elävään Jumalaan. Kuulin sisimmässäni äänen: "Jos et saa suoraan yhteyttä Jumalaan, niin onhan Jeesus välimiehenä Jumalan ja ihmisen välillä." Tämän kommentin seurauksena ostin oman Raamatun ja aloin lukea Uutta Testamenttia päästäkseni selvyyteen miten Jeesuksen kautta pääsee Jumalan yhteyteen.

Koska tulin uskoon lukemalla kotonani Raamattua, minulla ei alussa ollut yhteyttä uskoviin. Ihmettelin missä toiset Jeesuksen omat ovat.

Tässä on tiivistetysti kerrottuna se millainen on Raamatun Jumala ja Jeesus Kristus. Tämän esittelyn kaikki lauseet ovat sisältönsä puolesta suoraan Raamatusta. Vain ilmaisutapa on muutettu.